11

Aventurile lui Morgan Piratul

PRIMA LUPTĂ CU CĂPITANUL FLINT

SUB STEAGUL NEGRU:
AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR:
AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 11

****

PRIMA LUPTĂ CU CĂPITANUL FLINT[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] PREMIER COMBAT AVEC LE CAPITAINE FLINT.

Viclenie diabolică

— Îţi spun, Bob, că asta va reuşi de minune! Fireşte, trebuie mai întâi, ca printr-un mod oarecare, să izbuteşti să te strecori pe corabia lui Morgan. Însă de fapt, tu treci drept maistru al vicleniei şi intrigii, şi de îndată ce te vei fi deghizat cum trebuie, nici cel mai bun prieten al tău nu te va recunoaşte. Vezi totuşi ce poţi face, este vorba de cel mai primejdios duşman al nostru. Odată Morgan mort, eu voi fi seniorul şi stăpânul acestei regiuni. Însă, până atunci nu voi cunoaşte odihnă!

Astfel vorbea un fel de gigant, brunet şi cu barbă, cu înfăţişare respingătoare şi sălbatică, pilotului său, a cărui privire vicleană confirma de dinainte ceea ce îi spusese stăpânul său. Acesta era căpitanul Flint, faimosul şef de piraţi, cel mai temut de toţi din cauza nelegiuirilor şi cruzimilor la care se dădea.

Destul de multă vreme acest pirat a navigat în mările Sudului. Dar aici nu obţinuse un profit prea mare. Navele de comerţ, bogat încărcate, erau mereu escortate de un număr respectabil de corăbii de război. Într-o zi când Flint a riscat o coborâre în Moluce, a fost, el şi oamenii săi, respins cu pierderi mari.

Furios pe insuccesul său, căpitanul Flint a dublat din nou capul Horn, unde corăbiile sale au suportat o furtună înspăimântătoare, şi a ajuns în apele Americii Centrale, dar cu un echipaj foarte mult redus şi slăbit de lunga şi penibila călătorie. Pierduse chiar o parte din corăbii şi altele erau atât de avariate, încât de fapt nu meritau să fie reparate, acestea nemaiputând să ţină marea.

Căpitanul Flint poseda un loc de refugiu, necunoscut de Morgan. El şi-a condus navele acolo şi a trimis în grabă pe toate coastele spioni cu dubla misiune, de a recruta noi marinari şi de a procura informaţii despre acţiunile şi mişcările nesuferitului său rival.

Spionii au adus cu ei o lume interlopă, un veritabil rebut al umanităţii, fără discuţie, adevăraţi candidaţi la spânzurătoare. Aceşti oameni fără Dumnezeu aveau toate metehnele căpitanului Flint.

Banditul de mare i-a primit în refugiul său, stabilit într-un grup de insuliţe mici, dispuse într-un fel atât de ciudat, încât doar un iniţiat putea să se apropie de el.

În centrul acestui mic arhipelag, într-un loc aproape inaccesibil, căpitanul Flint, înainte de a pleca în oceanul Pacific,

ridicase câteva forturi. Acolo locuia fiica sa, singura fiinţă din lume de care era legat în mod sincer şi profund. Ea era păzită de un mare număr de piraţi bătrâni şi de servitoare de culoare ce vegheau la nevoile sale.

Flint, de obicei mereu ocupat întreprinderi şi expediţii noi, se găsea după reîntoarce condamnat la o destul de îndelungă inactivitate, în timp ce aştepta reconstituirea echipajelor sale.

Înainte de a deveni pirat, Flint era în îndepărtata lui Anglie un mecanic îndemânatic, foarte priceput în toate ramurile artei sale. Însă într-o zi, atras de o pasiune de nerezistat pentru viaţa maritimă, a pornit în lume după aventuri şi a sfârşit prin a deveni cel mai temut bandit de mare.

Avea ca prieten intim pe pilotul Bob, care îl depăşea şi mai mult în cruzime. În timp ce discutau împreună pe la începutul acestei povestiri, Bob contempla cu o privire atentă şi pătrunzătoare un obiect bizar, la construirea căruia Flint îşi consacrase puterile în timpul liber. Acesta era un instrument din fier de forma unui butoiaş, prevăzut cu o cange ce permitea suspendarea lui orişiunde. De fiecare parte se afla o gaură, de unde ieşea câte un capăt de tub metalic.

— Acum, ascultă-mă bine, Bob, a spus căpitanul Flint arătându-i obiectul. Aceasta-i capodopera invenţiilor mele şi te asigur că-şi va îndeplini scopul. În acest mic recipient de fier vezi câteva smocuri de cârpă răsucite, de lungimi şi culori diferite. Ei bine! Poţi printr-una din deschiderile laterale să derulezi cârpa ce-ţi va conveni. Dacă o iei pe cea albastră, vor dura şase ore înainte de a arde întregime. Celei roşii îi trebuie douăsprezece ore ca focul să ajungă la cealaltă extremitate a tubului metalic. În sfârşit, cea neagră cere cel puţin douăzeci şi patru de ore, şi în acest timp ai, în tot cazul, de-ajunsă vreme ca să te pui în siguranţă într-un mod sau altul. Douăzeci şi patru de ore! Gândeşte-te la ce poţi face în douăzeci şi patru de ore!… Restul ţi-am explicat deja. În ce mă priveşte, voi rămâne aici în bârlogul meu, aşteptându-te să aduci vestea că maşina mea l-a trimis pe Morgan să facă o micuţă călătorie aeriană, de unde corpul său va recădea în fărâme.

Bob s-a luminat de admiraţie şi satisfacţie, sucind şi răsucind jucăria infernală, care putea să aibă mărimea unui craniu.

— Într-adevăr, este foarte sigură, căpitane?

— De o siguranţă absolută, i-a răspuns Flint. Poţi să contezi pe ea, te asigur. Lovitura este certă. Trebuie să te gândeşti bine că nu de astăzi îmi exercit arta meseriei mele. Vezi deci, ţi-o repet,

ceea ce ai de făcut acum. Mă bazez cu totul pe îndemânarea şi pe ura ta împotriva rivalului meu.

Bob a făcut chiar de la început câteva obiecţii, însă a sfârşit prin a înţelege că acesta era unicul mijloc de a scăpa de Morgan. Acesta din urmă, între timp aplicase o bună justiţie în cea mai mare parte din rândurile ticăloşilor ce infestau Antilele, unde comiteau acte de o cruzime revoltătoare. Marele complot, adesea îndreptat contra lui, era distrus. Câte unii din duşmanii săi încă mai supravieţuiau, dar se ascundeau de el şi nu ieşeau defel din refugiile lor, cel puţin cei care nu plecaseră pe alte mări. Singur Flint voia să reia lupta împotriva eroului.

Pe ce se baza Bob ca să se introducă pe corabia lui Morgan, acesta era un secret. Căpitanul Flint a trebuit să-i dea mână liberă. Ştia doar de deghizarea pe care şi-o alesese. A fost armată o şalupă la cererea lui, care trebuia să-l conducă în zona Lucays. Pe acolo prefera să navigheze, pândind trecerea corăbiilor străine.

Este momentul să o spunem că Bob nu era de sânge pur. Îşi spunea cu plăcere irlandez, dar în realitate era originar din Indiile occidentale, chiar din Antile. Cu toate că nu era prea bronzat, părul creţ, nasul turtit şi gura lată îl făceau să aparţină rasei negre.

Se scurseseră mai bine de opt zile de când căpitanul Flint îi înmânase intimului său cutia fatală, când într-un mic port al Bermudelor şi-au făcut apariţia neaşteptată câţiva negri.

Faptul nu era rar. Se exportau pe atunci mulţi negri din Africa şi în urma vreunui naufragiu sosea uneori câte unul din aceşti nefericiţi, salvându-se prin înot în insule învecinate cu dezastrul. Fireşte că erau capturaţi, fără ca soarta lor să se îmbunătăţească. Aceşti sclavi aruncaţi pe coastă ca nişte epave erau socotiţi fără proprietari şi folosiţi pur şi simplu de guvernământ, acordându-li-se cel mult o hrană mizerabilă.

Unul din aceşti nou veniţi, pe care guvernământul îi folosea la lucrarea pământului, se ţinea deoparte de ceilalţi. Era mare şi puternic, vorbind puţin sau deloc, şi nu părea să-şi cunoască tovarăşii săi de sclavie. Unul din aceştia spunea chiar că el trebuia să provină de pe altă corabie decât a lor, dintr-o şalupă rătăcită, pe care o observase în timpul furtunii şi naufragiase în acelaşi timp cu corabia negrilor.

Insularii erau cuprinşi de amărăciune. Li s-a spus că în vecinătatea arhipelagului a fost văzută o navă misterioasă şi toată lumea vorbea de Morgan, cutezătorul şef de piraţi.

Bermudele erau bogate. Aici erau aduse tort soiul de mărfuri preţioase. Nu era imposibil ca neobositul erou al mării să coboare aici la adăpostul nopţii şi al ceţii.

Guvernatorul se străduia din toate puterile să-i pregătească o primire descurajantă. S-au reparat bateriile, mai ales pe coasta dinspre mare. Însă s-au luat măsuri de apărare şi în port, dinspre partea uscatului, cu excepţia unor locuri, unde trecătoarele adânci, cu pereţi prăpăstioşi, păreau să descurajeze orice apropiere.

Au fost chemaţi toţi soldaţii disponibili, s-au întărit toate posturile expuse şi nu înceta supravegherea orizontului maritim. Însă corăbiile nu apăreau, nimeni nu semnala cea mai neînsemnată pânză în larg.

Negrii, care lucrau ca de obicei în grădina guvernământului au fost toţi puşi în grabă la lucrări de adăposturi şi fortificaţii. Însă întrucât era o corvoadă foarte grea, seara erau lăsaţi un pic liberi ca să se plimbe prin împrejurimi. De altminteri, nu puteau să evadeze, în orice parte s-ar fi întors. Toate încercările de acest gen n-ar fi avut ca urmare decât închisoarea.

Acel negru ce se ţinea deoparte profita de aceste scurte clipe pentru a se izola. Părea să-i placă în mod deosebit singurătatea. Când venea noaptea, el rămânea multă vreme pe nisip, într-un loc ce-l atrăgea, aproape de o strâmtoare tăiată adânc, care înainta, ca să spunem aşa, în mare. Trebuia cu siguranţă să se aducă aici în câteva zile o baterie, pentru a se interzice intrarea, căci nu se voia să se neglijeze nici o precauţie de siguranţă împotriva tuturor eventualităţilor. Morgan putea atunci să se prezinte! Din orice parte s-ar fi arătat, pretutindeni găsea o primire călduroasă!...

În ziua aceea, negrii au lucrat ca de obicei, cu zel, partea ce li se atribuise. Pe înserate li s-a permis să meargă unde voiau. Singuraticul s-a întors imediat la trecătoare şi străbătând cu o agilitate de acrobat primejdioasa pantă abruptă, a înainta chiar până la marginea mării, unde s-a pitulat.

S-ar fi spus că aştepta sau pândea ceva. Cel puţin, nu înceta să privească în larg. Poate că ziua, pe când era la muncă, observase de la înălţimea vreunei stânci un lucru suspect. În tot cazul, nu avea aerul să se gândească la somn, nici nu voia să se reîntoarcă. Fără îndoială, nu avea importanţă unde se culca. În acele nopţi calde n-avea nevoie de adăpost. Esenţialul era să se găsească a doua zi dimineaţa la treabă, la ora cerută.

Trecuse de miezul nopţi, când negrul s-a aplecat deodată în

faţă şi şi-a ciulit urechile cu o atenţie înfrigurată. Părea să domnească o linişte mortală. Dar auzul fin al negrului a surprins cu toate acestea un zgomot uşor. Fără nici o îndoială, de coastă se apropia o ambarcaţie, şi pe deasupra, de trecătoare. Acest vas venea din largul mării şi cu siguranţă de la o corabie.

Negrul s-a pitulat în nisip şi şi-a lungit gâtul pentru a vedea mai bine, din spatele unui fragment de stâncă ce-i permitea să nu fie observat. Era cu siguranţă o ambarcaţie. Negrul i-a auzit distinct chila scârţâind pe nisipul ţărmului şi nişte oameni au sărit pe uscat.

Aceştia au înaintat încetişor şi prudent.

Negrul culcat încă pe sol, a recunoscut că străinii erau înarmaţi până în dinţi. Printre alte arme, purtau spade grele, săbii şi pistoale.

În frunte mergea un bărbat cu un corp atletic, cu înfăţişare tânără şi mândră, cu capul acoperit de o pălărie împodobită cu pene unduitoare. O mantie de culoare întunecată îi acoperea costumul. Însă când briza îi ridica un pic un colţ, se observa dedesubt o îmbrăcăminte roşie.

— Morgan, acesta-i Morgan, a murmurat negrul din spatele blocului de stâncă. Nimeni altul n-ar fi avut această îndrăzneală. Iată că a venit ora hotărâtoare!

Unul din cei care-l însoţeau pe tânărul bărbat părea că vrea să-l reţină. I s-a adresat cu o dojană, de care îndrăzneţul căpitan n-a ţinut deloc seamă. El a continuat să înainteze până la un fel de gaură, ce forma brusc intrarea în torent, unde s-a oprit cu grupul său.

În acelaşi moment s-au auzit aceste vorbe pronunţate cu jumătate de voce, ce proveneau din spatele pietrei unde era pitulat negrul:

— Domn, aici se află sărmani negri sclavi. Jimbo spune la domn tot ce ştie, dacă domn eliberează pe sărmani sclavi de groaznică robie. Jimbo urăşte albi din această insulă. Sărmanul sclav primeşte doar lovitură şi deloc mâncare. Jimbo vrea să răzbune!

La bordul corăbiei pirat

Tânărul căpitan s-a întors auzind vocea. Unul din tovarăşi săi, cel care îi vorbise adineauri, şi-a ridicat lunga lui spadă, ca şi cum ar fi vrut să spintece silueta neagră ce se ridica din spatele stâncii şi să-l doboare îndată la pământ.

— Nu, lasă treaba pe seama mea, Andre, a spus căpitanul pe un ton grav, dar înaintând hotărât. N-ai auzit că este un biet sclav care-mi cere protecţia?

— Dar, căpitane, aceasta ar putea foarte bine să fie o viclenie, a replicat bătrânul neîncrezător, lăsând sabia în jos.

— Nu cred, a răspuns tânărul şef. Nimeni n-a putut să observe venirea noastră. Noaptea este prea întunecoasă. De altminteri, vom fi prudenţi. Înaintează, tuciuriule, nu ţi se va întâmpla nimic rău.

Negrul a ieşit din ascunzătoare târându-se ca un câine pe burtă şi aruncându-se la picioarele tânărului.

Cu o voce molâie şi plângăreaţă, el şi-a povestit emoţionat suferinţele şi pedepsele. A spus cum eşuase pe aceste insule cu mai mulţi alţi negri, având de suferit un tratament barbar.

— Lovituri, nimic decât lovituri, domn! a gemut negrul. Lucru de dimineaţa până seara! Toţi albi au frică de vestit Morgan. Peste tot adăpost şi tunuri, soldaţi şi santinele, groaznic teamă de căpitan Morgan. El sigur mare şef! Mare comandant!

— Eşti sigur? l-a întrebat tânărul, ai cărui ochi strălucitori păreau că străpung întunecimea.

— Tare sigur, domn! Sărman sclav culcat pe nisip. Dar unde merge? Fugă nu se poate. Jimbo aşteaptă corabie pentru a lua pe el. Jimbo poate să fie mult de folos, mai bine ca un marinar.

Între timp, acei care-l însoţeau pe străinul de curând debarcat s-au furişat ca nişte umbre în jur şi au scotocit în preajmă, pentru a nu cădea în vreo ambuscadă.

S-au întors curând anunţând că nu întâlniseră un suflet viu.

Curajosul vizitator care abordase în miez de noapte insula era într-adevăr căpitanul Morgan, faimosul şef al corsarilor, ale cărui corăbii navigau dincolo de orizont. Ştia bine ce primire se pregătea vizitei sale şi în cutezanţa lui vedea într-asta un motiv în plus să nu scape ocazia de a o şi face. Venise cu un pumn de însoţitori hotărâţi, ca să vadă el însuşi dacă nu era vreo şansă de a-i surprinde pe cei care făcuseră atâtea ca să se asigure

împotriva oricărei surprize.

În timp ce oamenii lui Morgan explorau împrejurimile, negrul, cu o volubilitate plictisitoare, s-a oferit să-i descrie lui Morgan toate măsurile luate de guvernator pentru a-şi apăra insula. Pe trăsăturile întunecate ale tânărului şef a trecut un surâs ironic în faţa acestor dovezi de spaimă pe care el le inspira insularilor. Totuşi, Morgan a trebuit să recunoască, potrivit informaţiilor binevoitoare ale negrului, că portul era extrem de bine apărat. Se întreba chiar dacă merita, în schimbul unei prăzi relativ slabe, să întreprindă un atac în aceste condiţii. Cu siguranţă ar fi costat viaţa unui mare număr de oameni, şi Morgan se gândea că în ultima vreme suferise pierderi grele.

— Vom putea, domn, să apropiem şi să ajungem acolo prin strâmtoare, a spus negrul arătând adânca crăpătură ce pătrundea printre stânci. Acolo guvernatorul şi-a instalat din prima zi bateria de tunuri. Acum ar fi ultima cale liberă pentru a ajunge la clădiri.

Morgan a înţeles de îndată că negrul îi dădea un sfat bun. Însă la ce i-ar fi servit să-şi ducă oamenii pe acest drum primejdios şi prăpăstios? De altfel, puteau fi întâmpinaţi de un foc superior şi zdrobitor şi să se găsească, pătrunzând pe această cale strâmtă şi abruptă, într-o poziţie foarte critică.

Morgan avea o îndrăzneală nemaipomenită. Nimeni nu împingea cutezanţa atât de departe ca el. Însă era prea înţelept ca să rişte masacrarea în masă şi inutilă a bravilor săi camarazi. În consecinţă, a hotărât să amâne pentru mai târziu atacul insulei şi să ia la bord, din recunoştinţă, pe negrul care-i oferise informaţii atât de preţioase.

La această ştire, negrul a devenit nebun de bucurie. El s-a aruncat din nou la picioarele lui Morgan şi şi-a exprimat tot felul de mulţumiri în jargonul său de neînţeles.

Între timp, pe lângă şef s-au adunat toţi piraţii. După propriile lor observaţii a rezultat că negrul spusese adevărul. Ei observaseră bateriile la o oarecare depărtare şi n-au putut să nu remarce că guvernatorul portului şi al oraşului făcuse cu o mare precauţie, inteligenţă şi prevedere, toate pregătirile pentru o apărare energică.

— Înapoi la bord! a comandat Morgan. Îl vom lua pe negru cu noi. Nu uit niciodată serviciul ce mi s-a făcut. Informaţiile acestui om ne-au ferit probabil de mari pierderi. Până la noi ordine, el poate să rămână la bordul nostru. Aici va găsi şi alţi câţiva oameni de culoare. De altfel, nu avem un echipaj prea numeros.

Jimbo nu mai putea de bucurie şi nu s-a lăsat rugat să se fie dus la şalupă. Pe când se urca în ea, bătrânul Andre a observat că negrul avea în mâna dreaptă un sac foarte plin.

— Ce ai acolo? l-a întrebat el aşa într-o doară.

— Lucruri lui Jimbo, a răspuns negrul. Sărman negru a primit de ici şi de colo nişte daruri şi le-a ascuns la ţărm. Întotdeauna aşteptat acolo corabie ca să ia pe Jimbo. Acum tot este tare bine!

Andre n-a simţit nevoia să se neliniştească prea mult de negru, care s-a chircit în mijlocul ambarcaţiei A luat el însuşi cârma şi ceilalţi oameni au apucat vâslele. Morgan s-a aşezat în faţă şi trecând peste brizanţii uşori, au ajuns în largul mării, unde la o oarecare distanţă aşteptau corăbiile piraţilor.

Nu se vedea nici o lumină, însă oamenii din ambarcaţie erau evident lupi de mare de toată isprava. Cunoşteau exact direcţia şi au urmat-o cu o asemenea îndemânare, încât s-ar fi zis că-i conducea o mână misterioasă. Curând, s-au găsit la vederea enormului bastiment negru.

Aceasta era corabia lui Morgan. Pe atunci, căpitanul nu avea decât două nave ce cutreierau aceste meleaguri. Pe celelalte le trimisese în est, ca să nu scape nici o ocazie de a face vreo captură bună.

Morgan a urcat primul la bordul corăbiei sale. L-au urmat oamenii săi şi printre ei şi negrul. Şalupa a fost ridicată pe hobane şi s-au întins velele.

Piraţii au văzut cu părere de rău că trebuiau să renunţe deocamdată să viziteze Bermudele, dar s-au supus cu totul hotărârii judicioase a şefului lor. De altminteri, înţelegeau că era fără nici un rost să fie sacrificaţi un mare număr dintre ei, cum s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă se dorea forţarea apărării portului.

Vreo câteva priviri curioase sau neîncrezătoare l-au examinat pe negrul aflat mai încolo în picioare, cu capul adânc plecat. Însă unul dintre acei care-l însoţiseră pe Morgan pe uscat, spunând că negrul făcuse căpitanului câteva servicii, prezenţa acestuia a părut firească.

La un sfert de oră după aceea, Jimbo se găsea în mijlocul mateloţilor propriu-zişi, toţi oameni de culoare fără excepţie, cărora de altfel nu le-a atras atenţia. Pe de altă parte, în timpul manevrelor el desfăşura velele cu o adevărată îndemânare şi a fost socotit un recrut valoros pentru un echipaj de pe o corabie de corsari, unde asemenea aptitudini găseau întotdeauna ocazii avantajoase de folosire.

Dimineaţa, corabia tânărului căpitan de corsari luase deja largul mării. Morgan lăsa pe mai târziu expediţia din Bermude. Nu se mai gândea deocamdată decât să se întâlnească cu celelalte nave ale sale.

A început prin a căuta pe primul bastiment ce naviga în aceleaşi ape ca şi el, apoi pe un al doilea, mai îndepărtat. Nici unul, nici altul nu au avut nimic de comunicat. Corăbiile străine, după toate aparenţele păreau să evite aceste meleaguri. De altfel, nu era o epocă în care soseau vasele de comerţ din vechiul continent.

Morgan s-a gândit atunci să se reîntoarcă în arhipelagul Lucayes, numit de asemenea şi insulele Bahama. Acesta era într-adevăr propriul său domeniu. Neameninţat de vreun pericol, el naviga de obicei pe aici săptămâni, chiar luni întregi, căutând ocazia favorabilă de a aborda vreo navă spaniolă sau portugheză.

Aceste insule nu erau locuite decât parţial. Însă posedau totuşi o mulţime de bogăţii. Pe aici trecea de asemenea şi drumul spre Cuba. Morgan se gândise bine să facă din el locul său favorit de navigaţie.

Negrul era acum la bord ca la el acasă. Nimănui nu-i mai atrăgea atenţia. Îşi făcea datoria şi de fiecare dată era gata să ofere un serviciu, iar la manevrarea velelor era primul pe catarg şi ultimul ce se cobora de pe el. În afară de asta, se ţinea modest în vreun colţ. Într-atât de bine, încât nu i se observa, ca să spunem aşa, prezenţa lui.

Pe corabia lui Morgan domnea o disciplină severă. Înainte de toate, tânărul căpitan hotărâse ca fiecare om din echipaj să aibă o ocupaţie bine stabilită. În această privinţă nu suferea nici o neglijenţă. De asemenea, dictase în mod expres ca nimeni să nu se apropie cu vreo lumină de buncărul de pulbere. Morgan îşi alesese pentru acest post de încredere nişte veterani, nişte oameni de ai lui, pe vigilenţa cărora se putea bizui în întregime. El însuşi făcea aici din când în când câte un control şi paza se schimba la fiecare patru ore.

— Ascultă totuşi, Andrian! a spus deodată cu voce înăbuşită unul din veterani cu voce înăbuşită. Am auzit deja, de mai multe ori în ultima noapte, un fel de zgâriat. Ascultă, ascultă, cred că se va repeta.

— Aş! Nu-i nimic, a răspuns celălalt cu nepăsare. L-am auzit deja şi eu. Însă suntem pe o corabie, camarade, şi pe o corabie se află şobolani. Am şi observat câte unii de o mărime colosală,

acum foarte recent. Cine ştie unde sunt pe cale să roadă. Nimeni nu poate împiedica asta.

— Însă eu îţi spun. Acesta nu-i un asemenea zgomot, a reluat primul pirat. Aceştia nu sunt dinţi care rod. Este mai degrabă scrâşnetul unui ferestrău fin. În tot cazul, vom face un rond, cu toate că nu este defel sigur că se petrece aici vreun lucru extraordinar. Însă suntem datori să asigurăm o pază bună. Să nu uităm de asta!

Buncărul de pulbere era dispus în aşa mod, încât se putea circula în jurul lui. Pereţii îi erau construiţi din bârne solide. În plus, din precauţie, aceştia erau blindaţi cu plăci din fier, încât în caz de incendiu să reziste focului. Piraţii nu aveau lumini. Era, după cum am spus-o, interzis să se servească de felinare în această parte a corăbiei. Însă prin tambuchi venea destul de multă iluminaţie de sus, care să permită într-o oarecare măsură desluşirea obiectelor. De altfel, ochii paznicilor erau obişnuiţi cu întunericul şi această iluminare slabă le era suficientă.

Cei doi oameni au făcut încet ocolul buncărului cu pulbere. Au simţit pretutindeni intact blindajul de fier al pereţilor.

Oamenii noştri s-au întors la postul lor, în faţa uşii buncărului, care era ferecată cu mai multe închizători şi asigurată în plus cu un lacăt enorm, încuiat de două ori chiar de către Morgan. Au mai ascultat zgomotul, însă acesta nu le-a mai atras atenţia şi de cum a fost schimbată garda, au uitat cu totul de asta.

S-a făcut ziua. Nava plutea prin preajma insulei Chat, cam pustie şi cu totul fără apărare. A doua zi Morgan a luat-o spre nord-vest, pentru a căuta corăbiile în trecere la înălţimea insulei Providence. Această insulă era locuită şi avea un oraş mare, Neunassau, întemeiat altădată de către olandezi.

În noaptea următoare, Morgan a vrut să se apropie îndeajuns de insulă, într-un loc unde putea să-şi ascundă corabia după stâncile înalte. Aici avea oarecare şanse, ieşind brusc a doua zi din ambuscadă, ca să se repeadă pe neaşteptate asupra vreunui bastiment ce naviga fără grijă.

A venit noaptea. Însă veghea care a intrat în post la buncărul cu pulbere n-a auzit nici un râcâit, nici un zgomot neobişnuit: totul era liniştit şi părea în ordine.

În zori, pe când se înălţau velele pentru a se porni din nou în larg, mulatrii au constatat dispariţia harnicului şi tăcutului lor tovarăş negru. Hamacul lui era gol. Jimbo a fost strigat în zadar: nu s-a primit nici un răspuns. Negrul dispăruse.

Morgan a fost informat imediat.

— Înţeleg de ce ne-a părăsit negrul, a spus tânărul şef pe un ton indiferent. În insula Providence sclavii negri sunt destul de bine trataţi. Au acolo căsuţe şi grădiniţe. Jimbo cunoştea cu siguranţă asta, căci lăsa impresia că se orienta perfect, din toate punctele de vedere, în aceste regiuni. Nu se întâlnesc rechini pe aici şi mai mult decât probabil, va ajunge la insulă prin înot. În această noapte n-am fost decât la o jumătate de milă de coastă. Lăsaţi-l să fugă. Se temea poate de vreo ghiulea de tun în caz de luptă. Ce importanţă are prinderea unui astfel de negru?

Bătrânul Andre, înţeleptul şi credinciosul pilot francez, care după ce meritase încrederea lui Morgan tatăl, se devotase trup şi suflet în serviciul fiului său, era pe pasarelă şi auzea aceste cuvinte. Treaba nu i se părea atât de indiferentă ca stăpânului său. Dimpotrivă, chipul i s-a întunecat şi a luat un aer îngrijorat, ca sub efectul unei grave temeri.

— Nu mă pot reţine să gândesc că fuga de rău augur a acestui tuciuriu ascunde sub ea ceva întunecat, s-a adresat el câtorva ofiţeri, coborând pe puntea teugei. Caraghiosul era destul de prefăcut şi puţin comunicativ! Era cu neputinţă ca vreodată să-i întâlneşti privirea, atât îi era de alunecoasă. M-am gândit întotdeauna că-l preocupa ceva.

Întâmplarea a vrut ca în momentul când Andre îşi exprima îndoielile, cei doi piraţi care surprinseseră în timpul supravegherii lor nişte zgomote de neexplicat, să se găsească în apropiere şi să audă.

În timp ce Andre clătina mereu din cap şi se îndrepta spre cârmă, scrutând cu privirea coastele prăpăstioase din sudul insulei Providence, cei doi bătrâni schimbau între ei observaţiile asupra dispariţiei negrului, amintindu-şi râcâitul ciudat pe care-l auziseră în noaptea aceea.

Deodată Morgan s-a apropiat de ei.

— De ce, le-a reproşat el cu jumătate de voce, nu mi-aţi împărtăşit descoperirea voastră? Nu v-am ordonat ca de îndată ce se petrece pe navă vreun lucru care nu-şi găseşte o explicaţie clară să mă preveniţi imediat? În ce parte aţi auzit acel zgomot?

Cei doi piraţi s-au grăbit să coboare cu tânărul lor şef.

Ei i-au arătat locul unde se aflau şi i-au descris zgâriatul pe care li se părea că-l auziseră.

Acum, când se făcea ziua se putea, datorită tambuchilor deschişi, să vadă clar, de la un capăt la altul, pereţii blindaţi ai buncărului cu pulbere. Morgan l-a înconjurat inspectându-l de sus în jos şi i s-a părut totul în deplină ordine. Pe deasupra, de pe

punte, buncărul de pulbere era complet inaccesibil, fiind acoperit de o baterie. Însă Morgan nu s-a declarat mulţumit. El a luat un felinar şi coborât în partea inferioară a corăbiei, de unde putea să examineze fundul buncărului. Acolo, pe nisipul ce servea de lest, se vedeau îngrămădite, culcate sau în picioare, o mulţime de cutii, de saci şi butoaie. Morgan a ridicat lampa. El a examinat cu de-amănuntul plăcile blindajului, care şi aici proteja buncărul împotriva primejdiei unui incendiu. N-a găsit nici acolo ceva suspect.

Între timp, de pe punte se căuta în toate părţile o ocazie posibilă. Însă nu apărea în vedere nici o navă. Navigaţia slăbea din ce în ce mai mult în aceste ape primejdioase. Corăbiile izolate nu se mai aventurau pe aici. Morgan a schimbat deci direcţia şi a pornit-o din nou spre sud. În curând s-a găsit în afara vederii de pe insulă şi a unui nou teatru de operaţii. Ziua trecând fără incidente şi a venind noaptea, Morgan care până atunci nu părăsise duneta, s-a retras în cabină. Intrând în locul lui de cart, bătrânul şi-a aruncat o privire atentă în întuneric.

— Curând este miezul nopţii a murmurat vechiul marinar. Încă vreo câteva ceasuri şi garda de noapte se va termina. Se simte totuşi de pe acum că vârsta şi…

Andre n-a avut vreme să termine. El a tresărit. În faţa lui s-a ivit Morgan, şi lucru straniu şi destul de rar, tânărul căpitan părea în prada unei agitaţii extreme. În timp ce Andre se mai mira de brusca lui apariţie, şi de înfăţişarea neobişnuită a lui Morgan, acesta chemase de-acum un ofiţer de serviciu.

— Ia-ţi cartul pe pasarelă, i-a poruncit el pe un ton rece şi scurt. Tu, Andre, vino cu mine!

— Unde, căpitane? a întrebat foarte mirat, remarcând micul felinar pe care-l ţinea Morgan în mână.

— Repede, repede, urmează-mă! a repetat el cu vioiciune şi cu o oarecare nelinişte. Ne ducem la buncărul cu pulbere!

La un deget de moarte

Andre îl cunoştea bine pe tânărul său stăpân din fragedă copilărie, activitatea lui, calmul său constant în luptă, pentru a nu fi cu totul surprins să-l vadă într-o asemenea agitaţie. Ce putea să fi survenit? Morgan manifesta o grabă febrilă, şi când şi-a ridicat micul felinar, Andre a observat că faţa tânărului căpitan era de o paloare neobişnuită. Sincer vorbind, asta îi dădea de gândit.

Nu i-a pus nici o întrebare când l-a văzut pe Morgan, fără a rosti vreun cuvânt, deschizând chepengul şi coborând în cala din spate.

Lăzile, butoaiele, nisipul, totul de aici era la fel. Apoi el a trecut la inspectarea fundului buncărului de pulbere şi a micilor plăci de blindaj. Ce căuta totuşi căpitanul? Totuşi, totul părea în cea mai bună ordine. Deodată Andre l-a auzit pe Morgan murmurând câteva cuvinte:

— Colţul din stânga al babordului... colţul din stânga a babordului, a repetat el a doua oară. Şi fără a şovăi o clipă, s-a urcat pe lăzi şi pe butoaie, în aşa fel încât să poată lumina cu felinarul locul unde se îmbina în acea parte fundul buncărului cu pulbere.

Andre a rămas cu gura larg deschisă şi privirea ridicată: aceasta îi depăşea orice înţelegere. L-a văzut pe Morgan pipăind cu degetul una din micile plăcuţe ale blindajului. Deodată tânărul căpitan a coborât dintr-o săritură.

— Andre, a strigat el apucându-l de braţ şi trăgându-l cu putere după el. Ce oră este?

— Nu ştiu exact, însă trebuie să fie miezul nopţii peste câteva minute.

— Vino repede! să intrăm în buncărul cu pulbere, am cheia cu mine. Să descuiem, Andre. Mai aud încă vocea misterioasă ce-mi răsună în urechi!

— Căpitanul visează la ceva! a şoptit Andre din ce în ce mai dezorientat. Însă nu ştiu despre ce-i vorba! Enigmă peste enigmă!

El l-a urmat în cea mai mare grabă pe tânărul său şef, care urca grăbit treptele. Morgan i-a înmânat felinarul lui Andre. Apoi a scos cheia din buzunar şi a deschis lacătul şi celelalte încuietori, cu o iuţeală atât de înfrigurată, încât cei doi bătrâni de

pază au rămas uluiţi. Însă Morgan fierbea de nelinişte. El respira din greu. Ochii îi deveniseră de o strălucire şi de o fixitate stranie. Prompt ca un fulger, el a smuls felinarul de la Andre şi s-a aruncat în buncăr, unde doar el şi cu Andre aveau dreptul să pătrundă cu o lumină.

În interior erau orânduiţi barilii încărcaţi cu primejdiosul exploziv. Cei care erau destinaţi pentru folosirea imediată erau acoperiţi cu grijă. Morgan a trecut rapid dincolo de ei, nepreocupându-se decât de colţul din stânga dinspre babord. El şi-a ridicat felinarul şi s-a lăsat în genunchi, după ce mai întâi a împins ca pe o pană un baril greu ce marca locul colţului.

Andre era împietrit de spaimă. Credea că visează şi într-adevăr spectacolul era puţin liniştitor!

Acolo, în colţul din stânga buncărului, foarte aproape de un baril de pulbere, se observa un mic recipient din fier în formă de butoiaş.

Andre a simţit că i se ridică părul din cap. A văzut că în barilul de pulbere se făcuse o gaură suficient de largă ca prin ea să se vâre un deget. De la micul recipient ieşea un soi de fitil dublu, al cărui capăt ajungea la gaura făcută în baril.

Şi foarte aproape de acel recipient, Andre a zărit, la un deget de acel butoiaş, un punct aprins care înainta cu o încetineală regulată. Era gata să ajungă la această maşină infernală, atunci când Morgan l-a apucat energic şi cu un mare sânge rece l-a zdrobit energic în mâini. El a înăbuşit astfel sinistrul punct de foc, care într-o clipă avea să-şi îndeplinească opera!

Andre a auzit un fluierat uşor. Morgan a smuls fitilul, acum stins şi l-a lăsat cu precauţie. Tânărul căpitan a suspinat adânc şi uşurat, un adevărat suspin de descătuşare!

— Andre, a spus el cu vocea sugrumată credinciosului său tovarăş, vezi tu, doar un deget în plus şi eram morţi! Dacă veneam un pic mai târziu, nu rămânea o fărâmă din corabia mea şi din noi toţi!

A trecut ceva timp înainte ca bătrânul Andre să-şi poată reveni un pic din emoţie!

— Dar, căpitane a zis el în sfârşit, de unde ai ştiut că te-a trădat cineva? Cum îţi explici toate acestea? Cine a putut să perforeze barilul de pulbere şi să instaleze această ciudată cutie? Cum şi cine a putut să pătrundă în buncăr?

Morgan a arătat un colţ din fundul buncărului. Scândura peretelui fusese desprinsă şi luată, lăsându-se un gol ceva mai mare de un picior pătrat. Deasupra fusese repusă, fără a fi

perfect fixată, mica placă din fier destinată să apere depozitul în caz de incendiu.

— S-a lucrat pe aici, pe dedesubt, a explicat Morgan. Asta, pentru că pe dedesubt s-a putut tăia scândura, după care cu o îndemânare diabolică şi siguranţă, cu ajutorul unor unelte perfecţionate, s-a desprins placa de blindaj. Atunci sinistrul nemernic şi-a introdus maşina lui infernală prin deschidere. A perforat barilul cu pulbere şi a făcut totul pentru buna funcţionare a instrumentului său de război. Apoi a pus la loc placa metalică, însă nu cu destulă grijă pentru a nu se observa privind mai de aproape, că ea nu se potrivea exact. Asta am remarcat mai întâi când am observat locul.

— Dar, căpitane, a reluat Andre, asta depăşeşte cu mult inteligenţa mea. Încep să înţeleg în parte, însă nu în întregime. Ai surprins vreo convorbire între oamenii echipajului şi ştii cine a înfăptuit acest act drăcesc?

— În ce mă priveşte, nu! a răspuns Morgan. Mă simţeam obosit şi am mers ca să mă odihnesc. Însă nu-mi venea somnul. Foarte agitat, m-am întors pe o parte şi pe alta într-un fel de semi somnolenţă, când m-am simţit deodată dominat de o forţă invizibilă. În prada unor presentimente de neexplicat pe care eram neputincios să le alung. N-aş putea să descriu exact starea mea. Eram cuprins de o nelinişte mortală, stăpânit de nişte lucruri înfiorătoare. M-am străduit să-mi revin şi-mi spuneam că nu era decât o halucinaţie. Am apelat la toată voinţa mea ca să dorm. În sfârşit, m-am pierdut în somn. Însă atunci, Andre, a venit ciudăţenia.

— Totuşi, care? a întrebat Andre, care se credea el însuşi transportat într-o lume necunoscută.

— Am auzit un glas, a urmat tânărul căpitan pe un ton grav şi solemn. Eram treaz? Eram într-un vis? Nu voi şti niciodată. Întotdeauna voi crede că era vocea tatălui meu mort. La urechi mi-au răsunat aceste cuvinte: *„În colţul din stânga buncărului de pulbere, la babord, la miezul nopţii. Repede, înainte de a fi prea târziu!”* M-am sculat dintr-un salt într-o teamă de nedescris, prin care n-am trecut niciodată. Mă stăpânea o putere misterioasă, de nerezistat, care mă împingea la acţiune. Atunci m-am grăbit spre tine, pe pasarelă. Restul îl ştii.

Când căpitanul a terminat, bătrânul Andre a răsuflat adânc. El şi-a plimbat privirile neliniştite în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă vreun lucru supranatural.

— Da, aşa e, căpitane, a reluat el în sfârşit, era o prevenire.

Cine ştie de unde provenea! Însă acum spune-mi, cine a putut să dea lovitura? Aceasta-i o invenţie diabolică! Va trebui să-i zdrobim. La bord se află un trădător!

— Te înşeli, a răspuns Morgan. Acela ar fi trebuit să părăsească imediat corabia ca să se pună el însuşi în siguranţă şi asta-i cu totul imposibil. Ne aflăm acum în largul mării şi nimeni nu poate să coboare o barcă, şi cu atât mai mult, să ajungă la insulă înotând. Asta este absolut cu neputinţă. Bănuiesc un singur individ.

— Şi cine este acela? a întrebat Andre.

— Negrul Jimbo, a răspuns Morgan. Acesta nu era decât un negru, însă se ştie ce ascundea acest om. Fuga sa îmi dăduse de gândit. Acum presupun că el este acela care a instalat acea maşină infernală şi că s-a salvat la timp.

— Dar de atunci, căpitane, au trecut douăzeci şi patru de ore, de când această maşină infernală se găseşte aici.

— Asta se poate, a spus Morgan cu chipul întunecat. Mâine mă voi convinge, neaşteptând un cuvânt de acolo de sus! Nimeni din echipaj nu trebuie să ştie cât de aproape am fost de moarte. În ce-l priveşte pe acest negru, este posibil să-l întâlnim într-o zi, pe el care părea atât de liniştit şi de timid! Vai! Andre, sub acest înveliş puţin transparent, ce nu se poate ascunde!

— Aiurea! ce altceva poate să ascundă decât un negru? a răspuns Andre. Nu avea aerul foarte răutăcios. Poate că se lăsase cumpărat de dorinţa cuiva de a te distruge. Cine ştie? Poate de către guvernatorul Bermudelor? Totul este posibil. Vom vedea îndată ce a lăsat după el. Într-adevăr, el poseda un sac în care trebuie să fi avut nişte boarfe vechi. Dacă i-am examina lucrurile mai de aproape?

Morgan a fost de acord cu asta. Andre s-a îndreptat imediat în cazarma mulatrilor şi aici a găsit într-adevăr, zăcând într-un colţ, sacul pe care îl adusese cu el negrul.

Andre s-a grăbit să-l ducă în cabina căpitanului, unde îl aştepta deja Morgan. Şi amândoi s-au apucat să-i verifice conţinutul. Printre alte câteva lucruri, au găsit în el nişte haine vechi şi boţite. Însă în acestea erau înfăşurate felurite obiecte puţin obişnuite, ce demonstrau că negrul venise într-adevăr la bord cu intenţia de a provoca ceva rău. Acolo se aflau nişte unelte perfecţionate, cu care trebuie să-i fi fost uşor să desprindă placa de fier de la buncărul de pulbere: nişte sfredele excelente, şi în sfârşit, un pachet ce conţinea mai multe cutii şi flacoane pline cu diferite materii colorante, printre care un lichior des şi

negricios.

Destinaţia instrumentelor era clară, însă Andre nu vedea la prima privire, la ce puteau servi celelalte. L-a întrebat cu o privire pe căpitanul său.

— Cred că înţeleg, a spus Morgan. Dacă nu mă înşel, acest caraghios misterios nu era în întregime negru. El se machia. Avea pielea vopsită şi cu conţinutul acestor cutii poseda mijloace să o revopsească din timp în timp. În tot cazul, era un om care ne voia viaţa, a mea în mod deosebit. Avertismentul misterios ne-a venit la vreme. Să nu spunem mai mult... Vom pune capul spre sud pentru a face joncţiunea cu celelalte corăbii...

La câteva zile după aceea, Morgan a întâlnit una din corăbiile sale, care potrivit ordinelor căpitanului, vizitase locul său de refugiu, Insula Piraţilor.

De îndată ce vasul a observat corabia căpitanului, şi-a sporit velele pentru a ajunge mai repede la el, ca şi cum s-ar fi grăbit să aducă veşti importante. De cum a fost la o bătaie de puşcă, comandantul şi-a pus la gură porta vocea şi ascultând, tot echipajul şi chiar Morgan au rămas ca trăsniţi.

— Duşmanul nostru de moarte a revenit în aceste ape, a răsunat vocea ce răsuna deasupra mării, de la un vas la altul. A reapărut faimosul Flint. Norocul ne-a permis să-i descoperim refugiul. Căpitane Morgan, de această dată te afli în faţa lui Flint, înverşunatul tău rival. I-am descoperit vizuina. Acum poţi să-l forţezi la lupta hotărâtoare!

Pe drumul pierzaniei

În grupul de insule ce le ocupa căpitanul Flint se lucra cu o înflăcărare febrilă. Banditţii erau convinşi că de această dată căpitanul Morgan era şters de pe lista celor vii. Flint putea să se năpustească ca un demon asupra aşezărilor paşnice de pe coastă, a porturilor şi a corăbiilor.

În centrul unui grup de coline, şeful banditţilor de mare, înarmat cu o lunetă îndreptată spre nord, cerceta nerăbdător orizontul.

În sfârşit, după o lungă aşteptare, în depărtare a apărut un velier mic, ce se apropia cu toate velele întinse. Era şalupa cu care plecase Bob, pilotul său.

Căpitanul Flint era cuprins de cea mai vie îngrijorare. Şalupa nu venea destul de repede, în ciuda nerăbdării sale. Totuşi, curând micul bastiment a fost destul de aproape ca să recunoască pe punte, cu ajutorul lunetei, robustul trup al perfidului ticălos.

— În sfârşit! În sfârşit! a murmurat el. Trebuie să sper că Bob îmi aduce veşti bune. Dacă el n-a reuşit să se strecoare pe corabia lui Morgan, nimeni altul nu o va putea.

Şalupa, manevrată de o mână îndemânatică, a trecut rapid printre brizanţi. Ea a urmat fără şovăială calea sinuoasă din labirintul de recifuri şi s-a oprit scârţâind pe nisip la locul obişnuit de debarcare. Bob a sărit pe uscat. Dintr-o aruncătură de ochi. Flint şi-a dat seama că pilotul nu-i aducea veşti bune.

— Cum! Te întorci fără să fi fost pe corabia lui Morgan? a mormăit înfundat temutul şef. Te-am prevenit totuşi că-ţi permit să rămâi câtă vreme ai nevoie ca să reuşeşti.

Bob s-a apropiat de şeful său scos din fire.

— Nu înţeleg nimic, căpitane, a strigat el turbat. Deşi, s-a petrecut totul după speranţele mele. Am pătruns pe corabia lui Morgan. Am putut să ajung până la buncărul cu pulbere şi am instalat acolo cutia de fier. Pe la miezul nopţii am aprins capătul fitilului negru şi imediat după asta mi-am dat drumul uşor în mare şi am ajuns înotând la insula Providence, pe lângă care treceam. S-au scurs cele douăzeci şi patru de ore. Corabia lui Morgan nu era mai departe de două mile. A venit miezul nopţii, apoi încă o oră, însă pe mare totul a rămas în întuneric şi tăcut. Căpitane, cutia ta era poate minunat făurită, însă dintr-o

întâmplare de neexplicat, ea nu a funcţionat bine. Fitilul trebuie să nu fi ars!

— Cu neputinţă! a strigat Flint exasperat. Îmi dau capul la tăiat, totul a funcţionat de minune. Chiar dacă cutia ar fi fost impregnată cu apă de mare, aceasta n-ar fi împiedicat-o să funcţioneze. Eşti sigur de ceea ce-mi spui?

— Atât de sigur pe cât sunt în faţa ta, căpitane, a răspuns Bob fără şovăială. Îţi spun că toată lumea m-a luat drept un negru. Când am aflat că Morgan se pregăteşte să vină la Lucayes, m-am îndreptat imediat acolo. Da, acolo am lucrat chiar ca sclav. Toate acestea pentru interesul tău. Împrejurările m-au favorizat şi am ştiut să câştig încrederea lui Morgan. El m-a luat la bord, şi într-o noapte am îndepărtat una din plăcile blindajului ce protejau buncărul de pulbere. Am tăiat scândura cu ferestrăul şi am perforat un baril de pulbere. Am introdus în acesta atât de bine fitilul, încât era imposibil să iasă. Pe deasupra, maşinăria era de neobservat. Nu, căpitane, fitilul tău n-a ars. Mi-am făcut datoria, întreaga mea datorie, poţi să fii sigur de asta!

Flint şi-a crispat pumnii. El şi-a dat drumul furiei ca un diavol înlănţuit.

— Bine! a spus el în sfârşit, stăpânindu-şi nebunia. Asta nu face nimic. Am prevăzut de asemenea şi insuccesul tău. După toate, se putea foarte bine ca tu să nu reuşeşti să te introduci pe corabia lui Morgan. Povesteşte-mi acum ceea ce ştii despre el, ceea ce se petrece la bordul său. Nu voi avea linişte până nu-l voi expedia pe acest rival în infern! Ascultă, Bob, la ce m-am gândit pe timpul absenţei tale. Mi-am spus că poate nu vei reuşi să-ţi îndeplineşti opera. Atunci m-am hotărât să-i întind o capcană, care de această dată nu va eşua. Chiar astăzi am pus la drum un om care trebuie să aranjeze lucrurile în aşa fel, încât Morgan să afle unde mă găsesc eu.

Bob a protestat.

— Căpitane, te conjur chiar acum, să nu te expui prea mult. Nu ştii ce putere posedă acest Morgan. Oamenii lui îl urmează orbeşte. Pentru el aleargă la moarte, dacă trebuie. Cunoşti ce marinar este, străbaterea acestui labirint de stânci nu va fi pentru el decât un joc şi ne va urmări până în refugiul nostru.

— Precis că asta doresc şi eu, a declarat căpitanul Flint cu un accent plin de ură. Numai să vină aici! Pentru asta, el nu poate decât să urmeze cu corabia sa un singur drum. Însă această cale îl va duce direct la satana. Eu mi-am făcut treaba. În orice caz, am luat toate măsurile pentru asta.

— Căpitane, nu fi de o temeritate nebunească, a mormăit Bob îngrijorat. Fereşte-te să joci până la sfârşit! Dacă încercarea ta va da iarăşi greş, ca şi cutia de fier, unde vei ajunge?

— De această dată ai să vezi nişte lucruri minunate, a replicat Flint. Nu pot încă să-mi explic cum maşinăria mea ce ţi-am încredinţat-o n-a funcţionat mai bine. Acest insucces mă uimeşte. Însă pentru această lovitură ţin toate firele în mâini şi ele nu se vor încurca. Ai să vezi. Lasă numai să se prezinte Morgan! Îţi promit că vom râde mult când va sălta în aer cu toată clica sa! Vom putea să asistăm, calmi şi indiferenţi, la deznodământ, fără cea mai mică primejdie pentru noi!

În aceeaşi zi, câţiva mateloţi de ai lui Flint părăseau arhipelagul în şalupă îndreptându-se spre vest. Şeful bandiţilor părea complet absorbit. El făcea ultima verificare a invenţiei sale diabolice.

Curând după acestea, când pilotul său a fost puţin mai odihnit, el l-a dus la ţărm, la locul unde se întindea unicul canal ce permitea debarcarea pe insuliţă.

Acolo, într-un mic liman, ce nu se observa dinspre mare, se găseau două ambarcaţii ciudate. Erau evident destul de vechi şi nu mai puteau să ţină la mare. Erau acoperite cu o mică platformă pe care se observau numeroase blocuri pătrate dintr-o substanţă neagră.

— Ce sunt acelea? a întrebat Bob curios. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

— Astea sunt o invenţie a mea, a spus căpitanul Flint cu mândrie şi vei vedea ce vor face, când va încerca Morgan să se aventureze pe aici. Acesta-i singurul instrument de luptă capabil să-l prăbuşească în mod fatal. Dar din mai multă prevedere, am imaginat şi un altul, pe care-l ţin în rezervă.

Şi căpitanul Flint a arătat spre un alt loc de pe ţărm, unde Bob a observat un capăt de funie gudronată prinsă de un ţăruş înfipt în pământ, care cu cealaltă parte, scufundată, părea să susţină un obiect ascuns sub apă, amarat într-o parte a canalului de o stâncă ce depăşea cu puţin nivelul valurilor.

— Acum Morgan nu are decât să vină, a adăugat Flint. Nu poate sosi decât din această parte. Celelalte două corăbii ale mele sunt la celălalt capăt al arhipelagului, în spatele unei scobituri de stâncă, unde sunt pe cale de a fi reparate. Acolo nu se poate urca pe faleze decât pe o scară de frânghii şi tunurile ce le-am instalat în acel loc apără golful împotriva oricărui atac. Deci Morgan nu poate să facă nimic împotriva corăbiilor mele.

Dimpotrivă, noi putem oricând să coborâm pe scara de frânghii pe corăbii şi să pornim în largul mării.

Bob avea cea mai mare încredere în căpitanul Flint şi în priceperea lui infernală. Această încredere, cu toate că era puţin cam ştirbită de insuccesul cutiei de fier, i s-a întărit contemplând mai de aproape aceste noi pregătiri. Căpitanul Flint i-a făcut cu voce joasă şi alte destăinuiri şi i-a dat explicaţii complete, care nu i-au lăsat nici o îndoială în privinţa îngrozitoarei eficacităţi a ultimei sale maşinării. Chipul lui Bob s-a luminat şi ticălosul a izbucnit într-un râs satanic.

— Vai! Acum totul va merge bine, căpitane! Într-adevăr, n-are decât să vină. Am ferma convingere că şiretul cumătru va cădea în laţ şi acesta îi va fi sfârşitul. Ura! Ce spectacol când va sălta talmeş-balmeş! Odată şeful căzut, noi ne vom face jocul cu celelalte corăbii. Le ţine aproape cu amândouă mâinile. Fără el, oamenii săi vor fi nimiciţi în scurt timp. Singur doar numele de Morgan este acela care îi întăreşte şi îi ţine împreună.

S-au mai scurs câteva zile. Şalupa s-a întors. Neobosiţi, Flint şi Bob se găseau la postul lor de observare, sondând cu privirile largul mării, a cărei suprafaţă lucie nu era întreruptă, ici şi acolo, decât de nişte insuliţe stâncoase şi prăpăstioase.

În sfârşit, a răsunat o voce:

— Velă la vedere!

Semnalul era dat de Bob. Căpitanul Flint a alergat în grabă urmat de echipajul său, care avea acum o înfăţişare impunătoare, împrospătat cu noii recruţi.

— Se află două corăbii, i-a spus Bob lui Flint, când acesta a sosit de-abia respirând pe culmea colinei. Şi după felul cu care navighează, aş paria pe capul meu că se apropie Morgan. Iată, iată, corabia ce se înalţă pe valuri… Da, este chiar aceea! Este vasul la bordul căruia am fost. Morgan vine în persoană să ne caute!

Bob nu se înşela. Cel care venea spre ei era într-adevăr vasul principal al temutului şef de corsari, urmat de un mic bastiment. Amândouă aveau toate pânzele întinse. Morgan era în frunte arătând drumul.

Deodată ele şi-au lăsat velele, semn evident că Morgan ţinea seama de primejdia din trecătoare. Însă, după modul cum conducea cursa, era clar că nu presupunea o altă primejdie care să-l ameninţe. Se afla el însuşi la cârmă, în timp ce bătrânul Andre observa atent de pe dunetă aceste ape primejdioase.

Flint nu avea nici un motiv să-şi ascundă prezenţa în faţa

detestatului său rival. Dimpotrivă, ţinea cu tot dinadinsul să arate că se afla acolo. Morgan nu era mai puţin atras de nimicirea sa.

Pavilionul negru al lui Morgan flutura mândru în vânt. Acolo, pe insulă, se înălţase un pavilion roşu ca sângele, ce strălucea în razele oblice ale soarelui gata să apună. Acestea erau culorile căpitanului Flint. Negru împotriva roşului: drapelele celor doi duşmani erau faţă în faţă.

— Andre, a strigat Morgan, informaţia este exactă. Nici o îndoială, rivalul meu e stabilit în acest arhipelag, pe care l-am vizitat deja odată la iuţeală… Atunci era cu totul pustiu. Vezi bateriile?

— Nu, a răspuns Andre de pe înaltul pasarelei de comandă. Poate că sunt bine ascunse, căci de aici am o vedere destul de clară asupra suprafeţei insulei. Mai departe se observă altceva, ceva stâncos, iar în faţa noastră disting o mulţime de indivizi, care ne pândesc. Sus flutură un pavilion roşu!

— Este desigur cel al căpitanului Flint, a mormăit Morgan cu o furie stăpânită. Şi-a pierdut poate corăbiile, dacă nu şi le-a ascuns pe undeva. Iată acolo singura intrare care duce în acest arhipelag. Se aseamănă cu cea a mea. Am trecut odată acest canal strâmt şi voi reuşi să-l străbat cu bine din nou. Vom debarca şi vom angaja lupta cu căpitanul Flint şi banda sa.

— Vom debarca în această seară? a întrebat Andre, care se coborâse de pe pasarelă şi alergase spre cârmă.

— De ce nu? a răspuns căpitanul Morgan. Cu cât mai repede, cu atât va fi mai bine. Nu-mi plac norii cei de deasupra. Anunţă un uragan care ar putea să se dezlănţuie devreme mâine dimineaţă. Ar fi primejdios să aşteptăm în acest labirint de recifuri. În acest caz, nu i-aş face plăcere căpitanului Flint să mă retrag şi să-l las să creadă că îmi este teamă de el?… Niciodată nu-i voi întoarce spatele, orice s-ar întâmpla. Mă voi grăbi deci pentru momentul hotărâtor. Acesta va fi chiar astăzi.

Camarazii lui Morgan nu erau mai puţin doritori de luptă decât şeful lor. Toţi dispreţuiau pe Flint şi brutalitatea clicii lui. Ei aveau o încredere oarbă în îndemânarea căpitanului lor, care a luat capul fără şovăială spre stânci, de care marea se izbea cu zgomot. Morgan a urmat ruta cu un sânge rece de netulburat. Nu putea să-şi dea seama de obstacolele şi de dubla surpriză pe care avea să le întâlnească.

Atacul maşinii infernale

Tânărul şef de corsari ştia că trebuia să facă apel la cea mai mare băgare de seamă. Cândva venise aici cu un mic bastiment. Însă, evident, acum era mult mai greu de făcut o trecere cu o navă mare prin periculosul canal. Chiar şi mateloţii săi erau surprinşi să vadă bastimentul trecând atât de aproape de stâncile negre ce ieşeau din apă în stânga şi în dreapta şi mărgineau strâmta trecere.

— Dracul ştie, a mormăit Andre privind insula, pentru ce căpitanul Flint şi oamenii săi se agită atât, ca şi cum ai crede că este cu totul imposibil să fie forţată trecerea. Sunt foarte bine înarmaţi. Însă nu văd nicăieri nici un tun. Dacă cel puţin nu se ascunde pe aici pe undeva vreo şmecherie de-a infernului.

Între timp soarele coborâse la orizont. Discul său aprins se stingea încet în valuri, făcând imediat loc amurgului caracteristic acestor meleaguri. Marea corabie îşi urma sigură drumul printre brizanţi. Morgan avea intenţia să lase în urmă pe cel de al doilea bastiment, pentru a nimici cu focul său pe piraţii care ar fi încercat să fugă cu bărcile. Tânărul căpitan, înşelat de rapoarte false, credea într-adevăr că Flint îşi pierduse corăbiile şi că avea să-i dea o lovitură de graţie duşmanului său mortal. Se mai afla încă la o distanţă destul de mare de locul pe care Morgan şi-l alesese ca punct de debarcare. Aici canalul era cel mai primejdios. Cu toate acestea, apa era ceva mai liniştită decât în prima parte a lui.

— Ei! Ce se petrece totuşi acolo? a strigat deodată bătrânul Andre arătând insula. Priveşte, căpitane, la acele obiecte negre!

— La cârmă, Andre, a răspuns grăbit Morgan. Ţine drumul drept. Acum canalul duce direct spre insulă. Vreau să mă asigur că aşa este!

Începea să se întunece, însă rămânea încă suficientă lumină ca să-i permită lui Morgan să distingă două obiecte plutitoare spre care înainta. Acestea erau cele două ambarcaţii pe care Flint le aşezase într-un fel destul de bizar. Li se vedeau clar platformele şi corpurile negricioase aflate deasupra lor. Se observau de asemenea pe aceste ambarcaţii nişte proeminenţe de o anumită lungime, cu colţuri din fier dantelate şi zimţate. Acestea s-au apropiat repede, antrenate de refluxul ce le purta, de corabia tânărului căpitan, şi înainte de a se fi putut face ceva

ca să se ferească, acestea au atins-o. S-a auzit o lovitură surdă, şi ciudata improvizaţie s-a aplecat în stânga şi în dreapta pe flancurile navei, în care şi-a înfipt ghearele cu care era prevăzută.

În acelaşi moment, s-a aprins totul pe aceste ciudate ambarcaţii. A ţâşnit o lumină roşie şi funinginoasă, care părea să fie alimentată de încărcătura lor negricioasă. O flacără orbitoare a iluminat imediat corabia lui Morgan şi echipajul de pe punte. Nu se auzeau decât trosnete, pârâituri, şi se răspândeau sclipiri şi scânteieri, ca şi cum cele două ambarcaţii-capcană şi-ar fi revărsat toate flăcările infernului.

— Ce înseamnă asta? a strigat bătrânul a Andre, care în pofida surprizei, nu era mai puţin ferm la cârmă.

— Nişte catapulte, o maşinărie de război, i-a replicat Morgan cu dinţii strânşi. O altă drăcie a acestui blestemat de Flint. Asta-i făcută ca să ne arate că e sigur pe sine. Sunt nişte invenţii ce urmăresc să ne intimideze pe noi cei de pe corabie, fără a-şi primejdui laşa lui persoană.

În momentul când Morgan pronunţa aceste cuvinte, din partea din faţă a insulei au izbucnit exclamaţii şi hohote sălbatice de râs. Erau piraţii căpitanului Flint, acele rebuturi omeneşti, care nu mai puteau de bucurie văzând corabia lui Morgan înconjurată de flăcări şi de limbi lungi de foc roşu ce se ridicau în aer de parcă lingeau puntea şi catargele.

Însă Morgan era mereu acelaşi, la fel de constant ca în orice împrejurări extraordinare. El a strigat cu voce tunătoare oamenilor săi înmărmuriţi:

— Înainte, oameni buni. Urmaţi-mă! Luaţi nişte căngi lungi şi străduiţi-vă să împingeţi îndărăt pe cea de a doua maşinărie şi inundaţi-o cu apă ca să stingeţi flăcările. Prima maşinărie este la bompres şi nu-i atât de primejdioasă ca aceea înfiptă în flancul nostru!

Piraţii au slobozit strigăte puternice când l-au văzut pe căpitanul lor înarmat cu un hârleţ trecând peste bastingaj şi sărind hotărât chiar pe maşinărie, în mijlocul văpăii.

Mai întâi au crezut că înnebunise dintr-o dată. Părea că aleargă în întâmpinarea morţii. Însă Morgan ştia ce face. În zadar îl înconjurau flăcările, pârlindu-i părul, părând să-l înăbuşe cu căldura şi fumul lor. Marele şef nu şovăia. Fără să ezite, s-a apucat să atace cu lopata materialele aprinse şi să le împingă în mare.

S-ar fi spus că omul lucra într-o căldură extraordinară, însă

după vreo câteva clipe, Morgan dădea semne că începuse deja să degajeze locul. Deasupra scândurilor carbonizate, arunca în dreapta şi stânga bucăţi de materie incendiară în mare, unde se scufundau cu sfârâituri, fără ca totuşi să se stingă.

Ciudată mai era substanţa pe care o meşterise căpitanul Flint! Chiar şi în apă ea continua să ardă, şi în posomoreala amurgului, aceste resturi aprinse, târâte pe canal, se transformau într-un fluviu de foc.

Oamenii din echipaj n-au stat inactivi. După primul moment de surprindere şi de buimăceală, când l-au văzut pe căpitanul lor apucându-se cu îndârjire de treabă, au prins curaj ca să-l imită. Cei mai hotărâţi s-au aruncat şi ei pe pluta în flăcări şi l-au ajutat pe iubitul lor şef să arunce în mare sinistra încărcătură. Partea în care lucra Morgan nu era întoarsă spre insulă. Căpitanul Flint şi oamenii săi nu l-au văzut deci desfăşurându-şi opera lui de salvare şi n-au putut să se gândească să-l împiedice. Însă la bompres, unde un alt grup de corsari, înarmaţi cu căngi lungi se străduiau să îndepărteze prima catapultă şi s-o scufunde în mare, s-au auzit fluierături de gloanţe.

Oamenii lui Flint alergau spre ţărm apropiindu-se cât puteau, ca să-şi poată descărca muschetele asupra corăbiei inamice.

Poziţia era extrem de primejdioasă. Puntea corăbiei lui Morgan era iluminată din plin de flăcările catapultelor şi oferea o ţintă bună. În timp ce pe insulă oamenii lui Flint erau apăraţi de întuneric.

Morgan s-a întors imediat pe corabie, cu faţa şi mâinile înnegrite, gâfâind după enormul efort pe care-l făcuse, însă mereu stăpânit de aceeaşi energie de neînfrânt care-l făcea atât de temut.

— Una din aceste maşinării este distrusă, au strigat oamenii, care alergau încolo şi încoace pe punte. Se pare că acum va trebui să fie distrusă şi cealaltă.

— Dar, căpitane, ne ţin sub foc, au obiectat oamenii. Ar fi mai bine să ne apropiem de coastă. De altfel, ambarcaţia incendiară a început să ardă.

Era de prisos să i se semnaleze lui Morgan aceste lucruri. Auzea gloanţele fluierând şi văzuse căzând pe câţiva dintr-ai săi.

— Adăpostiţi-vă şi apăraţi-vă! a poruncit el cu calmul obişnuit. Trageţi în direcţia de unde vine focul duşman. Ţineţi-vă îndărătul bordajului şi veniţi după mine.

— Este cu neputinţă, a strigat unul din corsari. Acolo jos, totul nu-i decât un jăratic.

— Ei bine, întrucât nimeni nu vrea să mă urmeze, o voi face eu singur, a replicat şeful netulburat. Şi fără a putea să fie împiedicat, s-a aruncat cu o lopată în mână pe maşinăria prinsă la pupa.

În acel loc se înfăţişa un spectacol înfricoşător. Din toate părţile izbucneau flăcări mari, ca şi cum asupra micii platforme de pe ambarcaţie s-ar fi abătut o torţă uriaşă. Morgan era întregime în mijlocul focului. Însă asta n-a durat decât o clipă şi această vâltoare s-a mai potolit, iar şeful a fost zărit aruncând în stânga şi în dreapta, în valuri, ţănduri aprinse.

Exemplul eroic al şefului lor a însufleţit curajul zdruncinat al oamenilor. Sfidând moartea şi gloanţele care şuierau din toate părţile, mai mulţi dintre ei i s-au alăturat lui Morgan.

— Cu securi! a strigat căpitanul cu o voce tunătoare, când a văzut că focul începea să înainteze spre corabia lui. Loviţi în lemn, tăiaţi! Apa nu va stinge aceste flăcări. Fiecare să-şi facă datoria! E vorba de viaţă sau de moarte!

Şi oamenii şi-au făcut datoria. Fiecare s-a transformat într-un erou. Îşi muşcau buzele, îşi întindeau muşchii în mijlocul vâlvătăii de flăcări, lucrând din toate puterile ca să îndepărteze primejdia. Morgan a reuşit în sfârşit să termine şi cu ultima catapultă. Gloanţele continuau să plouă de pe ţărm asupra celor care lucrau. Ele pătrundeau în flancurile corăbiei şi câteva dintre acestea au fost mortale. Morgan a văzut mai mulţi dintre mateloţii săi cei mai devotaţi căzând la doi paşi de sine.

Cu un sânge rece de neclintit, tânărul şef a dat ordin ca victimele să fie urcate la bord. El însuşi părea apărat de către o putere invizibilă. Rămăsese în picioare pe catapulta pe jumătate carbonizată, până ce fusese atins de focul care începea să înainteze spre corabie.

Când s-a urcat în sfârşit la bord, nu mai avea un chip omenesc. Însă de pe faţa lui neagră şi pârlită privirea îi era mereu luminată de aceeaşi sclipire.

Echipajul l-a primit cu aclamaţii entuziaste. Toţi se întrebau prin ce miracol scăpase căpitanul de la moarte. Înţelegeau că lui singur i se datora evitarea incendiului.

— Ura pentru căpitanul Morgan! s-a auzit un strigăt pe punte. Îi datorăm căpitanului nostru încă o dată salvarea!

— Căpitanul Flint mai crede că maşinăria lui ne va ruina, a răspuns Morgan, a cărui voce nu trăda nici cea mai mică emoţie. Catapultele lui au eşuat, ca şi cealaltă încercare a sa. Camarazi! Vom porni mai departe şi vom debarca, ca să terminăm cu aceşti

trădători!

Au fost desfăşurate toate velele. Corabia, care rămăsese aproape nemişcată, s-a supus impulsului vântului. Morgan a reluat cârma, pe care o ţinuse până atunci Andre. Voia să străbată restul canalului fără întârziere şi să debarce pe insulă cu tovarăşii săi însetaţi de răzbunare.

Corabia înainta încet. Nici Morgan, nici echipajul nu bănuiau că după prima primejdie, îndepărtată, îi ameninţa o alta, încă şi mai îngrozitoare, o viclenie infernală, împotriva căreia tot eroismul lui Morgan nu putea face nimic.

Mina

Căpitanul Flint şi clica lui asistaseră cu o turbare în continuă creştere la lupta lui Morgan împotriva incendiului. Nu le venea să creadă ochilor. Strigătele de bucurie pe care le sloboziseră la început văzând flăcările ce cuprindeau corabia din toate părţile, încetaseră de îndată ce şi-au dat seama de manevra eroică întreprinsă de căpitan.

— Ei bine! Ce spui de Morgan, căpitane! a strigat Bob alergând la Flint. Se putea crede într-o asemenea posibilitate? Corabia lui începuse deja să ardă. Într-adevăr, Morgan îl are pe diavolul în corp!

— Lasă-l totuşi să vină, a bombănit gigantul. M-am gândit la toate. Am prevăzut chiar şi cazul când, prin absurd, Morgan va scăpa de catapulte. Ceea ce este mai important, a mai rămas încă de făcut şi asta nu va întârzia. Ai să-l vezi de îndată, datorită mie şi invenţiei mele, pe Morgan plecând într-o micuţă călătorie aeriană, de unde nu se va reîntoarce decât în bucăţi. Concentrează-ţi toată atenţia, Bob! Aşa ceva se vede rar! Corabia se apropie de locul fatal!

Bandiţii lui Flint încetaseră să mai tragă. Toate privirile le erau fixate asupra navei lui Morgan, care se străduia să acosteze la ţărm, ajutându-se de vânt împotriva curentului.

— Păzea! atenţie, Bob! a şoptit căpitanul Flint apucându-l pe confidentul său de braţ. Încă o sută de braţe şi vei vedea nişte lucruri fantastice.

Pilotul s-a întors pieziş. El şi-a îndreptat privirea spre tufişurile de unde pornea funia gudronată scufundată în mare, în locul unde Flint ascunsese cea de a doua invenţie infernală a sa.

— Ia priveşte! Ia priveşte! a mormăit ticălosul de pilot în barbă. Mi se pare că observ acolo o siluetă, mai degrabă o femeie decât un bărbat!

Bob n-a avut vreme să continue. O detunătură formidabilă l-a făcut să-şi întoarcă privirea spre canal. Atunci, s-a petrecut un lucru extraordinar. La mai puţin de o sută de braţe de corabia lui Morgan s-a ridicat în aer o coloană gigantică de apă, înaltă cât un turn. Insula s-a cutremurat. Timp de o secundă coloana a rămas nemişcată, apoi s-a prăbuşit inundând ţărmul.

— Pe infern şi pe satana! a răgit căpitanul Flint ca un ieşit din minţi. Mina a făcut explozie prea devreme. Cum e cu putinţă?

Pacoste şi blestem!

Forţa exploziei fusese înspăimântătoare. În mijlocul canalului, pe fundul mării, s-a produs o groapă adâncă. Apa de aici a năvălit cu violenţă, şi sub un impuls invizibil şi puternic, corabia lui Morgan a fost proiectată înainte spre stâncile de pe ţărm.

Oamenii lui Morgan au rămas asurziţi de această zguduitură enormă şi de şocul valurilor ce i-au inundat scăldându-i pe punte. În toiul acestei confuzii, a răsunat vocea sonoră a şefului lor:

— Aruncaţi ancorele de la gruie! Fixaţi corabia şi urmaţi-mă pe uscat! Andre, rămâi cu oamenii din baterie! Înainte!

Corsarii au executat maşinal, lucrând ca printr-un vis. S-a dat drumul la ancore şi s-au aruncat parâmele de amarare spre stânci, unde corsarii au sărit în masă. Au ajuns imediat pe ţărm, cu Morgan în frunte, ce ţinea în mâna stângă pistolul şi în dreapta greaua lui spadă.

Oamenii căpitanului Flint erau şi mai zăpăciţi decât cei ai lui Morgan. Prin întunericul mereu în creştere al nopţii, ei i-au văzut imediat pe duşmanii lor şi în primul rând pe îngrozitorul căpitan Morgan, care le aplica deja lovituri furibunde cu arma sa tăioasă.

— Dar totuşi apăraţi-vă, a strigat căpitanul Flint cu o voce răsunătoare. Doborâţi-l mai întâi pe Morgan! Vă va fi mult mai lesne să faceţi restul. Pe toţi diavolii! Nu ştiţi să vă serviţi de arme? Suntem cei mai puternici!

Într-adevăr, oamenii lui Flint erau într-un număr mult mai superior. Însă la ce servea aceasta împotriva impetuozităţii şi furiei asaltatorilor? Scoşi din fire de capcanele infernale ce le fuseseră întinse, aruncaţi într-o furie ce nu cunoştea limite, ei se îngrămădeau încrezători în urma şefului lor. Căpitanul Flint nu se mai baza pe invenţiile sale diabolice. Trebuia să aleagă între o luptă deschisă sau o fugă.

Toate acestea se petreceau cu o iuţeală înnebunitoare. Şi cum am mai spus-o, înainte ca oamenii căpitanului Flint să fi putut să se pună în gardă, camarazii lui Morgan erau deja în mijlocul lor. Trăgeau pistoalele, săbiile grele loveau, se ciocneau între ele securile de abordaj şi lungile cuţite ale marinarilor scânteiau în mâinile lor robuste. De pe buzele luptătorilor scăpau strigăte de turbare. La prima vedere ar fi fost greu de distins una de alta cele două părţi prinse în luptă. Însă oamenii lui Morgan erau foarte îndemânatici şi în aceeaşi măsură puteau cu uşurinţă să se recunoască între ei. Cine se deosebea la costum era un duşman. Curând, încăierarea generală s-a împărţit în mai multe grupuri. Nu se mai auzeau decât rare lovituri de pistoale. Cele

două tabere nu se băteau decât cu arme albe.

Flint se lupta cu înverşunare, încrezător în forţa şi gigantismul său, care îi ofereau un mare avantaj. Doborâse pe uscat mai mulţi tovarăşi de ai lui Morgan. Însă evita instinctiv să-l întâlnească pe tânărul şef şi în ciuda semeţiei sale, nu-şi putea ascunde teama faţă de el.

Morgan se arunca pretutindeni şi îl căuta peste tot pe căpitanul Flint, nesuferitul său rival. Însă nu izbutea să-l întâlnească. Asta, pentru că era greu de făcut împrăştiind cu lovituri puternice de sabie vreun grup de atacatori, ori scoţând pe vreunul din camarazii săi din mijlocul duşmanilor pe care-i dobora.

Pilotul Bob, amestecat în luptă fără voie, încerca mai ales să-şi salveze existenţa, atât de preţioasă în propriii săi ochi.

— Ştiu bine acum, a mormăit din locul unde se afla acest ticălos. Cred că cunosc persoana care a făcut să eşueze încercarea căpitanului. Când va afla Flint, el va renunţa la afecţiunea sa imbecilă şi va da un exemplu. Este cu neputinţă s-o ierte!

Ce puteau să însemne aceste cuvinte misterioase?

Bob se străduia să ajungă cât mai aproape de căpitanul său, fără îndoială pentru a-i face această comunicare. Însă n-a reuşit. S-a întâlnit cu câţiva oameni de ai lui Morgan, şi întrucât a încercat să reziste, apoi s-o ia la fugă, a primit îndărătul capului o lovitură cu latul spadei, care l-a rostogolit pe pământ, scoţând un răcnet puternic.

Morgan îl căuta mereu pe rivalul său. Însă întunericul tot mai des nu-i permitea defel să recunoască trăsăturile adversarilor. Deodată, când tânărul a doborât un pirat, a observat un om de o statură uriaşă care ucidea pe unul din camarazii lui ce alerga spre un grup de luptători. Acesta nu putea fi decât căpitanul Flint. Morgan i-a tăiat calea. Cei doi duşmani de moarte s-au găsit faţă în faţă, privindu-se dispreţuitori. Nu mai aveau pistoale, ci doar săbii, toate mânjite de sânge.

— Mizerabile! i-a aruncat-o Morgan. Te-am prins în sfârşit. Eu sunt fiul omului pe care l-ai făcut nefericit. I-ai otrăvit viaţa tatălui meu. Astăzi voi face dreptate cu vârful săbiei mele!

Flint a urlat de turbare auzind aceste cuvinte. A căutat în jurul lui pe vreunul din oamenii săi gata să-i dea ajutor. Dar şi Morgan era singur. Trebuiau deci să-şi rezolve fără nimeni cauza. Flint era un gigant de o forţă herculeană. Masa lui enormă părea să-l strivească pe Morgan. Însă tânărul căpitan avea de partea lui

îndemânarea şi agilitatea.

Lamele s-au ciocnit între ele. Loviturile se succedau. Din oţeluri ţâşneau scântei. Flint lovea când cu un braţ, când cu altul, de parcă ar fi vrut să se apere de doi Morgani.

Însă Morgan respingea aceste lovituri formidabile cu un sânge rece de netulburat, şi când prindea ocazia, ataca el însuşi cu impetuozitate.

Flint şi-a ridicat sabia pentru a aplica una din acele lovituri care îi erau cu adevărat fulgerătoare, dacă nimereau în altceva decât în gol. El credea că-l va vedea pe Morgan slab şi neîndemânatic. Însă într-o clipă după asta, tânărul şef, cu o mişcare mai rapidă decât gândul, l-a atins pe Flint la umărul stâng şi gigantul s-a clătinat şi s-a prăbuşit pe loc, cu un trosnet pe sol.

— Vai! Acum te am, monstrule! a zis Morgan cu dinţii strânşi, în timp ce-şi ridica spada pentru a-i da lovitura de graţie.

Flint a vrut să se scoale, însă a văzut bine că nu putea să evite lovitura fatală ce se îndrepta deja spre el, pe când deodată a apărut o umbră în spatele lui Morgan. Aceasta era o tânără fată, care oprind braţul învingătorului, i-a aruncat această rugăminte pătimaşă, cu o voce gâfâitoare:

— Nu-l ucide, te implor! Sunt fiica lui. În pofida a tot ce a putut face, acesta-i tatăl meu… Te-am salvat şi eu, căpitane Morgan!

Tânărul căpitan s-a oprit şovăitor, fără voia lui. Într-adevăr, aceasta era fiica acestui blestemat, faţă de care se purtase cândva atât de nobil. (A se vedea amănunte despre acest episod înduioşător în fascicula nr. 5, Corabia neagră).

— Eu îţi datorez recunoştinţă, a reluat tânăra fată cu o voce slabă, ca un suflu. Am vrut să mă achit şi am provocat, înainte de momentul voit, explozia minei care trebuia să-ţi arunce în aer corabia. La rândul tău, eliberează-l pe tatăl meu!

Morgan a rămas nemişcat. Însă Flint s-a înălţat deodată şi s-a salvat în noapte printr-o fugă nebunească. Spera să poată ajunge la corăbiile sale.

Lupta luase sfârşit. O parte a echipajului căpitanului Flint zăcea la pământ în sânge. Ceilalţi o luaseră la fugă spre corăbiile ascunse într-un intrând al coastei.

Oamenii lui Morgan nu i-au urmărit. Acum se întunecase cu totul. Morgan prefera să aştepte până a doua zi dimineaţa pentru a relua lupta.

S-a făcut dimineaţa. Dar când căpitanul Morgan, cu cea mai mare parte a vitejilor săi, a pornit pe urmele fugarilor, a

descoperit în golfuleţul ascuns în spatele stâncilor, colibele piraţilor lui Flint. Însă colibele erau goale şi corăbiile plecaseră. Morgan, în picioare pe culmea stâncii, şi-a ridicat pumnul ameninţând spre mare, în direcţia grăbiţilor fugari.

— De această dată l-am lăsat pe Flint, a spus el cu o voce înăbuşită, din consideraţie pentru această drăguţă şi bună fată, care a făcut să explodeze mina înainte ca eu să ajung la locul fatal. Însă aşteaptă, Flint! Te voi regăsi!

Morgan nu avea să se înşele.

El a revenit la locul luptei, presărat cu piraţi răniţi, aparţinând bandei lui Flint. Printre aceştia era şi Bob, care îşi revenise din scurtul lui leşin. A fost recunoscut şi legat.

Mizerabilul şi-a lăsat din fundul inimii întreaga lui laşitate observându-l pe Morgan. Îşi pierduse toată aroganţa şi masca cutezătorului sălbatic. N-a încercat să nege când bătrânul Andre i-a reproşat că jucase rolul de negru pentru a reuşi să fie primit pe corabia lui Morgan.

A recunoscut chiar că el pusese maşina infernală în buncărul cu pulbere, pentru a distruge pe Morgan şi corabia sa cu întreg echipajul.

A încercat totuşi să-şi salveze capul aruncând întreaga faptă pe seama căpitanului Flint. A afirmat cu insistenţă că nu cedase decât din constrângere şi că nu putea să nu se supună ordinelor sălbaticului şi crudului său căpitan. Asta nu i-a servit la nimic. Un interogatoriu sever a stabilit neîndoielnic responsabilitatea lui.

Oamenii lui Morgan, furioşi, au cerut ca Bob să fie dat pe seama lor. Însă mizerabilul ar fi fost martirizat şi lui Morgan nu-i plăceau cruzimile.

— Merită moartea, a hotărât tânărul şef cu o energie care nu suferea opoziţie. Va suporta moartea pe care o merită toţi ticăloşii de teapa lui. Să fie spânzurat de vârful catargului mare şi să rămână atârnat acolo atât cât va rezista funia, pentru a servi de exemplu şi lecţie tuturor trădătorilor.

Bob a urlat de groază auzind această sentinţă. A făcut totul pentru a-şi salva viaţa. În zadar s-a aruncat la picioarele lui Morgan. Căpitanul s-a întors cu dispreţ şi oamenii, bucuroşi să facă dreptate, au sărit asupra mizerabilului. Acesta s-a zbătut mult şi cu disperare. Din înaltul catargului mare s-a dat drumul funiei. I s-a trecut pe gât ştreangul, şi corpul sinistrului ticălos a fost ridicat sus în aclamaţii întregului echipaj.

Morgan a părăsit imediat acest straniu arhipelag, redevenit singuratic, pe care nu-l mai vizitau decât păsările de mare ce-şi

făceau aici în stoluri cuiburile. Corabia lui Morgan a străbătut din nou primejdiosul canal şi a ajuns fără încurcături în largul mării, unde s-a întâlnit cu celelalte corăbii. Prima luptă a lui Morgan cu căpitanul Flint se terminase, însă tânărul şef de corsari ştia că-l va regăsi pe duşmanul său de moarte, urmându-şi drumul pe întinsa mare, domeniul său. De această primă dată, căpitanul Flint scăpase de moarte datorită fiicei sale, înger gingaş şi gata de sacrificiu. A doua oară, tânăra fată avea să cadă în braţele lui Morgan, care nu se opunea deloc la asta.

Cuprins

GOANĂ PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

DIN 2009 AU APĂRUT ÎN TRADUCEREA ŞI GRAFICA LUI AUREL LUPAŞTEAN PRIMELE NUMERE ALE SERIALULUI „BUFFALO BILL", DUPĂ CUM URMEAZĂ :

1. **GOANĂ PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE**
2. **CAVALERII ROŞII**
3. **INDIANUL CEYEN ŞARPELE SĂLBATIC**

ÎN CURS DE APARIŢIE :

4. **PRERIA ÎN FLĂCĂRI**
5. **VRĂJITORUL COMANŞILOR**